

[Poul Møller.]

delene ved skatteomlægningen og ved udskrivningslovens gennemførelse næsten forsvinder totalt — i hvert fald for det kommende skatteår — når det kombineres med den bundne opsparing, efter ændringsforslagene 520 mill. kr. Denne bundne opsparing vil naturligvis betyde, at nogle af de fordele, der var ved at flytte skattebyrden fra indkomst og opsparing over til forbrug, forsvinder. Det er allerede blevet fremhævet her i dag, at den marginale skat ved forslaget om bunden opsparing, hvis man betragter den bundne opsparing og udskrivningslovens skattesatser som et hele, bliver uforskammet høj på et uforskammet tidligt tidspunkt. Ser man på indkomster på 22.000 kr., skal man allerede på dette forholdsvis beskedne indkomstrin betale 99 pct. af sin indkomststigning til staten i henholdsvis indkomstskat og bunden opsparing. Det er jo en så betydelig skattebyrde på almindelige eller i hvert fald ikke alt for store indkomster. Indkomster, der svarer til det høje tings medlemmers vederlag, bliver altså beskattet med omkring 100 pct. af hver krone, man tjener ud over det, man har haft året forinden. Der er sikkert ingen medlemmer her i tinget, der mener, at deres vederlag er for højt, og mennesker uden for dette ting, der har den samme indtægt, har vel den samme vurdering af deres indkomst.

Der er også en frygt for i hvert fald i mit parti, at den bundne opsparing vil modvirke den nødvendige private opsparing. Denne tvangsopsparing har en tendens til altid at gå direkte fra opsparingskonti. Medens vel nok nogle mennesker er tilbøjelige til at ville betale deres skat af deres almindelige indkomst, er der andre, der, når de først har indskud i banker og sparekasser, vil sige: så flytter vi dem over til staten. Jeg tror derfor, at den private opsparing og dermed investeringskapitalen vil lide under den transaktion, som den højtærede finansminister her har stillet forslag om og regeringspartierne har ønsket at gennemføre. Jeg tror derfor også, vi vil fjerne os fra det tidspunkt, hvor der er nogen sandsynlighed for at få Europas højeste rente, som vi plages af i Danmark, bragt ned.

Var nu denne bundne opsparing nødvendig? Var det nødvendigt for staten, for

statsfinanserne, at gennemføre denne bundne opsparing? Hele den bundne opsparing er vel delvis motiveret med ønsket om et større statsoverskud og delvis med ønsket om at dække de stigende statsudgifter. Jeg har adskillige gange under disse dages forhandlinger talt om statsudgifterne, det har været et tilbagevendende tema, og jeg vil da gerne gøre nogle enkelte bemærkninger endnu — for ikke at skuffe nogen.

Vi har efter de ændringsforslag, der nu er stillet til finanslovsforslaget, fået en vurdering, der går ud på, at statens drifts- og anlægsudgifter vil blive 10.320 mill. kr. i det kommende finansår imod 8.600 mill. kr. i det finansår, vi forlader, altså en stigning på 1.700 mill. kr. Jeg har prøvet på at lave en sammenligning med statsfinansernes vækst i en række lande, især de skandinaviske lande, og det viser sig f. eks., at i 1960-61 var statsudgifterne i Danmark 6,2 milliarder kr. og 7,4 milliarder norske kr. i Norge. I 1963-64 vil de blive 9,4 milliarder kr. i Norge, men altså 10,3 milliarder kr. i Danmark. Det vil sige, at på disse år er de steget med 4,1 milliarder kr. i Danmark, men kun 2 milliarder kr. i Norge. Ser vi til Sverige, er udgifterne dér også steget med 4 milliarder kr., men da Sverige som bekendt både er rigere og har et større befolkningstal, er vækstraten procentvis betydelig mindre.

Sætter vi et indekstal for statsudgifterne, finder vi, at de i Danmark fra 1960-61 til 1963-64 er steget med 68 pct., i Norge med 27 pct., i Sverige med 29 pct. og i USA, som er det fjerde land, jeg har taget til sammenligning, med 24 pct. Jeg tror, disse tal markerer, hvilken vild udgiftsudvikling vi har været ude for i disse år for de danske statsfinansers vedkommende.

Jeg vil gerne yderligere sige, at den stigning på 1.700 mill. kr., der nu foreslås, i det kommende finansår f. eks. forudsætter — ifølge de oplysninger, der er givet os i finansudvalgets betænkning til anden behandling af finanslovsforslaget — at medhjælpskontiene for det kommende år stiger med 700 mill. kr. Det drejer sig altså ikke om tjenestemandslønningerne eller honorarerne, men medhjælperkontiene. Der er givet en forklaring på en del af denne stigning, og den slutter med, at man hæfter sig ved, at der går ca. 100 mill. kr. til nye